

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 117/2019-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. novembra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mestická, Slovíková, s. r. o., Hviezdoslavova 6, Žilina, konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. Zuzany Slovíkovej, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky postupom mesta Žilina v konaní vedenom pod č. 13536/2015-35553/2016-OSP-MLA, postupom Okresného úradu Žilina v konaní vedenom pod č. OU-ZA-OVBP2-2016/034533-1/Pál, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 31 S 78/2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžk 34/2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenia základného práva podľa čl. 20 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom mesta Žilina v konaní vedenom pod č. 13536/2015-35553/2016-OSP-MLA (ďalej len „napadnutý postup mesta Žilina“), postupom Okresného úradu Žilina (ďalej len „okresný úrad“) v konaní vedenom pod č. OU-ZA-OVBP2-2016/034533-1/Pál (ďalej len „napadnutý postup okresného úradu“), postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 31 S 78/2016 (ďalej len „napadnutý postup krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžk 34/2018 (ďalej len „napadnutý postup najvyššieho súdu“) – postup najvyššieho súdu je obsahovo namietnutý v bode 1 petitu ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že mesto Žilina v konaní o dodatočnom povolení stavby rozhodnutím č. 13536/2015-35553/2016-OSP-MLA z 8. júla 2016 (ďalej len „rozhodnutie mesta Žilina“) nariadilo sťažovateľovi ako vlastníkovi stavby odstrániť nepovolenú stavbu „Rekreačný objekt“ (ďalej len „stavba“) umiestnenú na pozemku parcely C KN ■ ■■■■■ v katastrálnom území ■■■■■ ■■■■■, a to za dodržania podmienok uvedených v predmetnom rozhodnutí z dôvodu, že zo strany sťažovateľa ako vlastníka stavby nebolo preukázané, že stavba je v súlade s platnou záväznou časťou Územného plánu mesta Žilina (ďalej aj „územný plán“), a teda v súlade s verejným záujmom chráneným zákonom č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov.

3. Proti rozhodnutiu mesta Žilina podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré okresný úrad rozhodnutím č. OU-ZA-OVBP2-2016/034533-1/Pál zo 6. októbra 2016 (ďalej len „rozhodnutie okresného úradu“) zamietol a rozhodnutie mesta Žilina potvrdil.

4. Sťažovateľ sa žalobou doručenou krajskému súdu 7. decembra 2016 domáhal preskúmania rozhodnutia okresného úradu, ktorým okresný úrad zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu mesta Žilina.

5. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 31 S 78/2016 z 13. júna 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľa v súlade s § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 Sžk 34/2018 z 5. februára 2019 tak, že odvolanie sťažovateľa podľa § 461 SSP zamietol.

7. Sťažovateľ považuje postup a rozhodnutia mesta Žilina, okresného úradu, krajského súdu a najvyššieho súdu za nesprávne, nezákonné a také, ktorými došlo k zásahu do jeho základného práva vlastniť majetok garantovaného mu ústavou.

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že „... postavil drobnú stavbu na základe Nájomnej zmluvy č. 1/2011, ktorú dňa 01.03.2011 uzatvoril s Urbárskou obcou, pozemkové spoločenstvo, v [REDAKOVANÉ]... za účelom osadenia dočasnej stavby pre uskladnenie rybárskych potrieb a rekreáciu.“. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ začal s realizáciou predmetnej stavby v roku 2011. Posledné stavebné úpravy boli na stavbe vykonané v roku 2012, v čase pred účinnosťou platného územného plánu. Sťažovateľ zároveň dodáva, že „keď bolo konanie o dodatočnom povolení stavby začaté na základe podnetu stavebnej inšpekcie, predložil sťažovateľ do konania všetky potrebné doklady (treba zdôrazniť, že sa jednalo o súhlasné stanoviská všetkých dotknutých subjektov), pričom jediné nesúhlasné stanovisko sa týkalo územného plánu mesta, ktorý medzičasom začal platiť od roku 2012 a v tomto ohľade sťažovateľ nemal žiadnu možnosť požiadať súlad s územným plánom splniť v roku 2014“.

9. Podľa názoru sťažovateľa prezentovaného v ústavnej sťažnosti je rozhodnutie mesta Žilina, ktorým mu bolo nariadené odstrániť stavbu z dôvodu, že uvedená stavba nebola v súlade s územným plánom, ktorý bol spracovaný v roku 2011 a schválený uznesením mestského zastupiteľstva č. 15/2012 z 20. februára 2012, nezákonné, pretože stavba, ktorú sťažovateľ vybudoval, bola dokončená skôr, ako nadobudol účinnosť súčasný Územný plán mesta Žilina, a teda podľa názoru sťažovateľa nie je možné skúmať súlad

stavby s územným plánom, ktorý nadobudol účinnosť až po dokončení tejto stavby, a zároveň územný plán počíta s tým, že v rámci stavebnej činnosti je možná údržba existujúceho objektu, teda aj údržba stavby sťažovateľa, ktorá v čase nadobudnutia účinnosti územného plánu už existovala.

10. Sťažovateľ ďalej v ústavnej sťažnosti namieta, že *„Stavebný úrad taktiež pochybil pri posudzovaní stavby sťažovateľa, keď túto posúdil ako stavbu vyžadujúcu stavebné povolenie. Ako vyplýva zo spisového materiálu, jedná sa o malý ľahko rozoberateľný objekt, ktorý nie je pevne spojený so zemou, pretože je uložený na betónových tvárniciach... Túto jednoduchú stavbu, ktorá nie je spojená so zemou pevným základom, sťažovateľ využíva len na rekreačné účely, nakoľko je športovým rybárom, a na uskladnenie rybárskych potrieb.“*

11. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ zároveň poukazuje na diskriminačný postup mesta Žilina vo veci riešenia celkovej situácie rekreačných chát pri [REDAKOVANÉ], teda na mieste, kde sa nachádza aj stavba sťažovateľa, z dôvodu, že konanie o dodatočnom povolení stavby bolo začaté len v prípade niektorých stavieb na danom mieste.

12. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Žiline v konaní pod č. k. 315/78/2016 v spojení s konaním na Najvyššom súde SR pod č. k. 4Sžk/34/2018, porušil právo sťažovateľa 1/ a 2/ na vlastnícke právo k majetku vyplývajúce z čl. 20 Ústavy SR.

2. Okresný úrad Žilina v konaní pod č.: OU-ZA-OVBP2-2016/034533-1/Pál porušil právo sťažovateľa 1/ a 2/ na vlastnícke právo k majetku vyplývajúce z čl. 20 Ústavy SR.

3. Mesto Žilina, stavebný úrad v konaní pod č. 13536/2015-35553/2016-OSP-MLA porušil právo sťažovateľa 1/ a 2/ na vlastnícke právo k majetku vyplývajúce z čl. 20 Ústavy SR.

4. Sťažovateľovi 1/ a 2/ priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 415,51 EUR...“

13. Sťažovateľ v súlade s § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zároveň navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozhodnutia okresného úradu a rozhodnutia mesta Žilina. Návrh na odklad vykonateľnosti uvedených rozhodnutí sťažovateľ odôvodnil tým, že „ v prípade, že by nebolo rozhodnuté o odklade vykonateľnosti rozhodnutia, je reálna obava sťažovateľa, že príslušný správny orgán nariadi nútený výkon rozhodnutia, čím mu vznikne závažná ujma.

Sťažovateľ do stavby investoval nemalé finančné prostriedky, na tento účel uzatváral aj nájomnú zmluvu na prenájom pozemku. Keďže je športový rybár a chatku potrebuje pre účely skladovania rybárskych potrieb, prispôbil celý prenajatý pozemok a okolie stavby týmto potrebám...

Sťažovateľ má za to, že všetky správne orgány sú povinné prihliadať aj na súkromno-právne vzťahy, taktiež sú povinné svojím postupom predchádzať vzniku škôd. V prípade núteného odstránenia predmetnej stavby by na strane sťažovateľa vznikla ujma, ktorá v tomto štádiu konania nemá žiadne opodstatnenie.“

II.

14. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde.

16. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) prerozdelená

náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle řl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce bola predbeřne prejednaná vo řtvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriř (predseda senátu) a Ladislav Duditř a Libor Duřa (sudcovia).

17. Ústavný súd podľa ř 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbeřne prerokuje na neverejnóm zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v ř 9 neustanovuje inak.

18. Ústavný súd podľa ř 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbeřnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa ř 34 alebo ř 35 a ústavný súd nevyhovet žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa ř 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva vlastníť majetok. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti všeobecne uvádza, že namieta porušenie základného práva vlastníť majetok obsiahnutého v řl. 20 ústavy, z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ má na mysli základné právo vlastníť majetok podľa řl. 20 ods. 1 ústavy.

20. Podľa řl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok.

III.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým postupom mesta Žilina, napadnutým postupom okresného úradu a napadnutým postupom krajského súdu

21. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

22. Vo vzťahu k už spomenutému princípu subsidiarity judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k označenému napadnutému postupu mesta Žilina, napadnutému postupu okresného úradu a napadnutému postupu

krajského súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

24. V danom prípade sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení mesta Žilina ako správneho orgánu prostredníctvom odvolania, o ktorom je oprávnený a aj povinný rozhodnúť odvolací orgán, v danom prípade okresný úrad. V prípade existencie námietok o prípadnom pochybení okresného úradu sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť tieto svoje námietky prostredníctvom žaloby o preskúmanie rozhodnutia okresného úradu na krajskom súde. Taktiež aj v prípade existencie námietok proti prípadným pochybeniam krajského súdu mal sťažovateľ možnosť brániť sa proti týmto pochybeniam krajského súdu prostredníctvom inštitútu odvolania na najvyššom súde.

25. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti rozhodnutiu mesta Žilina bolo sťažovateľom podané odvolanie, o ktorom rozhodol okresný úrad. Z obsahu ústavnej sťažnosti ďalej vyplýva, že proti rozhodnutiu okresného úradu sa sťažovateľ bránil žalobou o preskúmanie rozhodnutia okresného úradu, o ktorej rozhodol krajský súd rozsudkom, proti ktorému sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté najvyšším súdom. Právomoc okresného úradu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu mesta Žilina v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu na preskúmanie napadnutého postupu mesta Žilina. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o žalobe o preskúmanie rozhodnutia okresného úradu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu na preskúmanie napadnutého postupu okresného úradu a zároveň právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní proti rozsudku krajského súdu taktiež vylučuje právomoc ústavného súdu na preskúmanie napadnutého postupu krajského súdu.

26. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému postupu mesta Žilina, napadnutému postupu okresného úradu a napadnutému postupu krajského súdu pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým postupom najvyššieho súdu

27. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

28. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

29. Bez potreby bližších doktrinálnych záverov k označenému ústavnému právu sťažovateľa je potrebné konštatovať, že ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, akým postupom mal najvyšší súd poškodiť sťažovateľa na jeho základnom práve podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

30. Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania i ostatnými požadovanými zákonnými náležitosťami osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú

relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde).

31. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu podal ústavnému súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej absentujú všetky náležitosti uvedené v bode 28 vo vzťahu k najvyššiemu súdu okrem poukazu na zamietnutie kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu najvyšším súdom. Chýba teda dokonca priame označenie najvyššieho súdu ako porušovateľa práva v ústavnej sťažnosti (v bode 1 jej petitu ide len o už naznačenú súvislosť), chýba aj o akákoľvek polemika s odvolacím rozhodnutím najvyššieho súdu podľa ostatných požiadaviek § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

32. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

33. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

34. Ústavný súd dodáva, že podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a w) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až v) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

35. Vzhľadom na to, že nedostatok odôvodnenia, ktoré predstavuje podstatnú náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy, nie je možné považovať za odstrániteľný nedostatok, ktorý je možné odstrániť po uplynutí lehoty stanovenej v § 138 zákona o ústavnom súde, o to viac v prípade, ak je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ústavný súd v okolnostiach daného prípadu sťažovateľa na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení ústavnej sťažnosti nevyzýval.

36. Pretože predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému postupu najvyššieho súdu pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

37. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2019

Miroslav Duriš
predseda senátu